

Bayer Zsolt: Mindig ellenzékben

2025 május 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A RÉGI JOBB VOLT – Az aktuális korszellem prédikálói és hívei mindig mindenre képesek, napjainkban is.

Igen, az jó. Mindig ellenzékben lenni. Most persze sokan felnyihognak, hogy „ez magyaráz ellenzékiségről, mikor tizenöt éve hatalmon van?!”, de nem erről van szó. Hanem a f?sodorról. A korszellemről. Ami hajdan évszázadokat

jelentett. Vessünk csak egy pillantást a Tragédiára, pontosabban a bizánci színre:

ÉVA Él bennem is mindez, mint tünde álom, / Mely tán az égből kísért e világra; / A lég hullámin szép dal árjados, / Mosolygni látok nemtek ezreit / Testvéri csókkal minden lomb mögül, / De hozzánk többé, Tankréd, nem beszélnek. –

ÁDÁM S miért, miért! e rossz fal gátol-é? – / Ki annyi sarcot vívtam a pogánytól, / Nem bírom-é áthágni ezt a sáncot? –

LUCIFER Nem ám, mert védi a kor szelleme, / Erősebb, mint te.

Bizony, ilyen volt hajdan a korszellem, mely védte például a zárda falát, s amely évszázadokra meghatározta az életet. Ám mint mindenből, a korszellemből is üres semmiség lett mára. Öt percig se tart – éppen, mint a hírnév. (Andy Warhol tizenöt perc hírneve ma már örökkévalóságnak tűnik...)

De ameddig tartja magát az aktuális korszellem, addig prédikálói és hívei mindenre képesek érte. Na nem úgy, mint a bizánci szín máglyára menetel? vértanúi, ugyan kérem, e mai hívek a Facebookon vannak fröccsöntve, de nem ám soha el nem enyész? m?anyagból legalább, hanem mindenben is oldódó ürességből. Így az önfeláldozást hírből sem ismerik, de önmagukon kívül bárkit és bármit feláldoznának a... a miért is?

Hát a semmiért. Meg vannak róla gy?z?dve, hogy ?k az egyenl?k. Mindenki egyenl? mindenkivel. Mély meggy?z?désük, hogy a véleményük számít és fontos. Elhatalmasodott rajtuk a hübrisz, s azt képzelik, hogy ?k valakik. S mindezek tetejébe azt sem lehet kiverni a fejükből, hogy ez a demokrácia. Amely értük van, s ami még iszonytatóbb, általuk.

Lucifer mondja Bizáncban:

Lám, lám, mivé silányult a nagy eszme, / Melyért a cirkusz vértanúi haltak. – / Ez az egyénnek felszabadítása? – / Csodálatos fajú testvériség. –

Nehéz vele vitatkozni. Kiváltképp, amikor hozzát teszi:

A szent tanok. — / Ah, épp a szent tan mindig átkotok, / Ha véletlen reá bukkantatok: / Mert addig cs?ritek, hegyezitek, / Hasogatójátok, élesítitek, / Míg ?rültség vagy békó lesz bel?le.

Így. Vess csak egy pillantást, mivé lett a liberalizmus! Igen, a Homousion és a Homoiusion „nagy eszméje” örök, csak ma mindenki a másiktól akar vértanút csinálni önmaga helyett. Lássuk hát a szent tanokat, melyek ma ötperces korszellemekké állnak össze! Ha végignézzük ezeket, mindjárt világossá válik, miért jó mindig ellenzékben lenni, mindig szembemenni az ürességgel.

Csak hatvan évet megyünk vissza az időben, onnan kezdjük.

Az én ifjúkori korszellemem a kommunizmus volt. Vagy a szocializmus. Vagy valami ilyesmi. Ez volt a szent tan. Aki nem hitte, annak utánajártak. A tan egyik legfontosabb tétele pedig az volt, hogy a Szovjetunió a létező világok legjobbika. Mi pedig néztük a Maigret felügyel?t, a Minden lében két kanált, no meg a Fekete-erdei klinikát, és tátott szájjal csodáltuk a Nyugatot, ami nem hasonlított a Havanna-lakótelepre, s még kevésbé a Szovjetunióra.

Nem a mi világunk volt. Nem a mi korszellemünk volt. Rühelltük. S a terv egyszer? volt: disszidálunk. Aztán maradtunk, és csináltunk helyette rendszerváltást. S beleszuszkoltuk abba a néhány szép esztendőbe minden illúzióinkat.

Miközben pedig tuszkoltuk, tapostuk, er?ltettük illúzióinkat a szép, új jöv?be, egyre nagyobb döbbenettel láttuk, hogy az összes virsliujjú, bűdös szájú, hurkás tarkójú párttitkár felfedezi magában a kapitalistát, no meg a liberális társadalom kéréletlen prófétáját. Hirtelen kiderült, a régi rendszert és a régi korszellemet mindenki utálta.

Kiderült, hogy a legjobban azok utálták és küzdöttek ellene, akik fenntartották, m?ködtették és élvezték csak nekik létező el?nyeiket. És alig négy évvel a rendszerváltás és az első szabad választás után már vissza is tértek a hatalomba. Összekenték magukkal a szabadságot és elvették illúzióink jelent?s részét.

Így múlt ki a kommunizmus vagy a szocializmus mint korszellem. Átadta helyét a liberalizmusnak. Mi, ameddig a kommunizmus volt a korszellem, a liberalizmusban hittünk. A Nyugatban hittünk. Már mint az er?s, szabad, gazdag, jóléti nemzetállamokból álló Nyugatban. A Fekete-erdei klinika nyugatában. Csak hát ezt is addig cs?rték, hegyezték, hasogatták és élesítették, míg ?rültség és békó lett bel?le. Nézzenek csak körül ma, ebben a világban,

és vessék össze magukban a Fekete-erdei klinika NSZK-jával, azzal a világgal; azzal a világgal, amit láttak harminc-negyven éve, ha jól viselkedtek, és kaptak egy kék útlevelet, s kimehettek két hétre nyugatra – mit nyugatra, Nyugatra! –, emlékezzenek vissza, mit láttak, mit éreztek, mit tapasztaltak akkor, és hasonlítsák össze ezzel a mai Nyugattal.

Na? A régi jobb volt? Legyenek ?szinték: igen, jobb volt. Összehasonlíthatatlanul jobb volt. Többek között azért, mert akkor még ismeretlenek voltak olyasféle fogalmak, mint woke, cancel culture, LMBTQ. Így esett, hogy nem maradt más választásunk, mint ellenzékbe vonulni a mai liberalizmussal mint korszellemmel szemben is. És jólesik.

Aztán van itt még valami. A rendszerváltás után itt minálunk virágba borult még egy korszellem, nevezetesen az antiszemitizmus elleni állandó és kérlelhetetlen küzdelem. Ha még emlékeznek, errefelé állandóan „barna es? esett”, egy raccsoló, aljas idióta politikai mozgalmat alapított erre a „barna es?re”, a „demokratikus chartát”, amely mozgalom kiengedte a szellemet a palackból, és egyszer csak azt vettük észre, hogy alig két évvel a rendszerváltás után Berecz Jánossal együtt tüntetnek az eszdeeszes szörnyetegek a demokráciáért. No meg az „antiszemitizmus” ellen.

Akkoriban, ha tüszentett valaki a zsinagóga el?tt, antiszemita volt. Akkoriban üvöltötte a fülembé Kornis Mihály, hogy „vedd tudomásul, él ebben az országban kétezer értelmiségi, akikkel szemben ti úgysem tudtok politikát csinálni, és vedd tudomásul, a népi-urbánus vitában igenis állást kell foglalni, és ha nem a mi oldalunkon foglalasz állást, akkor antiszemita vagy, és akkor soha nem lesz bel?led elismert író!”.

Tudomásul vettem.

És attól fogva tudom, hogy egész életemben ezekkel szemben kell meghatároznom magam.

De nem is ez a fontos, hanem az, hogy akkoriban fogalmazták meg ezek a korszellem egyik f? tételét, ami így szólt: „A modern antiszemitizmus neve az Izrael-ellenesség.” És az els? intifáda alatt tilos volt bárhogy és bármiben bírálni Izrael politikáját. És most szóljanak hozzá, mivé lett az a korszellem mára! Ma ugyanezek teli pofával szidják Izraelt, visszatértek a szovjet id?khöz, vagyis a bölcs?jükhöz, amikor Izraellel még diplomáciai kapcsolatot is tilos volt létesíteni, ellenben nyakig omoltunk bele az arabok nagy, szent fenekébe. Ó, a régi szép id?k! Ó, a régi korszellem! Hát nem visszatért megint...

Ma újra Izrael a feketes...gg? ördög, ma a Nyugat elit egyetemeinek campusain üvöltik, hogy „Folyótól a tengerig Palesztina szabad lesz!”, ami praktikusán annyit jelent, hogy Izrael megsz?nik létezni.

Ma a Nyugat nagyvárosaiban megtámadják a zsidókat, és például a német rend?rf?nök arra kéri a Németországban él? zsidókat, nyilvános helyen ne viseljék vallási jelképeiket, mert nem tudják garantálni a biztonságukat. Ma zúg a Harvardon, hogy „Irtásátok ki a zsidókat!”. Mindezt akkor, amikor a Nyugatot ellepték az arabok, leginkább az arab iszlamisták, nyomorult, eltakarítandó, kiiktatandó terroristák, és az életünkre törnek. A Nyugat vezetői pedig illedelmesen félrenéznek és baromságokat beszélnek. Nincs is szebb és felemel?bb és boldogságosabb pillanat, mint ismét szembemenetelni a korszellemmel, és ellenzékben lenni.

A sor amúgy folytatható a végtelenségig. Ugyanis a korszellem tönkretett már mindent.

A woke, a cancel culture és az LMBTQ szintűgy kártékony és eltakarítandó elmebaja lassan eltünttet mindent, ami miatt valaha a Nyugat volt a példaképünk. Gondoljanak csak az olimpiára! A n?k között induló undorító fehérjehalmazokra; az öttusa szétverésére, amikor már nem szabad lovagolni, helyette lesz zsákban futás meg lepényevés; soha ne felejtsek el a párizsi olimpia megnyitőünnepségét; no meg az új „sportágakat”, úgy is, mint a breaktánc, édes Jézusom...

Ja, és még nem olimpiai szám, de hamarosan az lesz a hobby horse riding, ahol egy sepr?nyélre szerelt plüss lófejjel a lábuk között ugrabugrálnak és szaladgálnak rémiszt? idioták, természetesen telt házas sportsarnokokban, standing ovation mellett.

Hej, ha Sándor Móric feltámadna...! De nem fog. Nincs kedve.

Mi pedig jegyezzük meg: egy embernek nyilván sok identitása van, a kedvenc focicsapatától kezdve a szül?városáig vagy falujáig, de azért egy embert alapvet?en három identitás határoz meg: a vallási, a nemzeti és a nemi identitás. A vallási identitás elvétele már a felvilágosodással és a francia forradalommal megkezd?dött, s

mára nyugaton befejezett tény. A nemzeti identitás elvétele a második világháború után vette kezdetét nyugaton, és a jóléti társadalmakban lendületet véve mára lassan be is fejeződik – lásd még Németországot, ahol az alkotmányvédelmi hivatal azért akarja betiltani a legnépszerűbb német pártot, az AfD-t, mert azok az etnikai nemzetet merészelik emlegetni.

S végül jelentem, a nemi identitás elvétele rohamléptekkel halad, az LMBTQ-elmebaj és a '68-as gyökér? kártékony idioták tobzódása révén ma már ott tartunk, hogy a férfi és a nő nem egyéb, mint „társadalmi konstrukció”. Hát persze...

S mi marad majd, ha végképp megfosztják a nyugati embert minden identitásától? Marad a leírhatatlan kinézet?, azt sem tudom, mi vagyok zombi. Aki a Facebookon kommentel. Annak kell politikát csinálni. Már ma is. Hol máshol, mint a Facebookon.

Ez van ma. Ez a korszellem. Csak az biztos, hogy ez sem tart soká. S hogy mi lesz utána? Ez a jó kérdés. Vagy a Kígyótojás és a Halál ötven órája jogfolytonossága, vagy a teljes és tökéletes semmi és üresség és feleslegesség.

Édes Istenem... Tényleg nincsen más választás?

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló